

а шестъ часа пжтъ отъ Прилепъ има единъ голѣмъ камѣкъ, тѣркулнатъ срѣдъ полето. Десетъ души не могатъ да го помрѣднатъ. Лѣтно време, когато край него минаватъ уморени отъ слънчевия пекъ пжтници, отбиватъ се подъ хладната му сѣнка да си починатъ и да си похапнатъ. И се чудятъ, коя ли е била оная силна ржка, която го е откъртила отъ далечнитѣ планини и го е катурнала въ равнината. Ония, които идатъ отъ незнайни страни, мислятъ, че голѣмиятъ камѣкъ е падналъ отъ небето, а попитате ли нѣкой прилепчанинъ, той ще ви каже: „Този е Марковиятъ камѣкъ.“

Стариятъ градъ Прилепъ, столицата на нѣкогашния български царь Самуилъ, е гнѣздото, въ което се родилъ Крали Мар-

ко. Отначало той билъ слабо и хилаво момче. Съ две ржце не можелъ да повдигне бащината си сабя и цѣлъ се скривалъ, като влизалъ въ бащиния си ботушъ. Страхувалъ се отъ мравкитѣ и бѣгалъ съ писѣкъ, щомъ нѣкоя мравка напѣлзѣла босия му кракъ. Въ Прилепъ турчетата го тупали по три пжти на день. Бащата на Крали Марко — Вълкашинъ билъ единъ юнакъ, дето го нѣмало по свѣта. Деветъ крале му се покланяли и думата му въ деветъ земи била законъ. Ималъ палати кралъ Вълкашинъ, ималъ сухо злато въ палатитѣ. Негови били всичкитѣ бѣлорунни стада, които пасѣли по Прилепското поле. Владѣелъ всичкитѣ просторни гори наоколо. Гнѣвенъ пламѣкъ пламвалъ въ очитѣ на Вълкашина, когато гледалъ, какъ пѣрвородниятъ му синъ го срами. И не знаелъ какво да прави съ него.